

foregaa. Det vil med andre Ord sige, at det ligger fuldstændig i Kommissionens Haand, om Grundejerne skulle betale det hele, eller om Kommunen skal betale det hele, og om Kommissionen vil fremme Arbejdet hurtigt eller lade det ligge i 20 Aar.

Der blev saa udarbejdet et Forslag, som, saa vidt jeg husker, blev sendt Kommissionen midt i Aaret 1907. Denne Kommission har nu siddet og arbejdet i over 3 Aar, og efter de Oplysninger, som foreligge, er der meget langt tilbage. Det paastaas endog, at der maaske vil gaa 3—4 Aar endnu, inden Kommissionen bliver færdig. Jeg skal erkende, at det er et meget stort Arbejde, specielt naar Arbejdet skal udføres af Folk i deres Fritid, thi de fleste af Kommissionens Medlemmer ere Folk, som ere i Embedsstillinger, og som derfor skulle udføre Arbejdet i deres Fritid. Men det er Byen jo ikke tjent med. Byen stagnerer i Øjeblikket. Magistraten har simpelt hen maattet erklære, at intet Byggeri kan finde Sted, før Afvandingen er i Orden, og det vil sige, at alt ude hos os ligger stille. Men ogsaa i sanitær Henseende er det urimeligt, at vi ikke faa denne Bydel afvandet. Husk paa, at der er omtrent 40,000 Indbyggere, og det meste af Afvandingen foregaa i store aabne Grøfter, som have meget lidt Fald, ja, der er endog Grøfter, hvor man skal lade Vandet vandre opad, og det vil sige, at Vandet staar og synker ned i Jorden. Det betyder altsaa, at hvis der indtræffer en Epidemi, vil det være et udmærket Arnested, hvor den vil kunne trives, og det vil gaa ud over hele København. Thi de fleste af disse 40,000 Indbyggere vandre ind til København hver evige Dag og spredes over hele Byen, saa Epidemien vilde komme over hele København til Trods for, at København for nogle Aar siden har ofret store Summer paa at faa sit Vandafløb godt for at sikre Byen imod slikt.

Københavns Magistrat og Borgerrepræsentation har ingen Skyld i dette eller Ansvar derfor. Det ligger i Kommissionens Haand at fremme Sagen. Derfor skulde min Henstilling til den højtærede Indenrigsminister gaa ud paa, om ikke han skulde være i Stand til at sætte lidt Fart i dette Arbejde, om ikke han kunde forhandle med sin Kollega, Justitsministeren, om at faa konstitueret en Dommer i Stedet for den nuværende Formand, Overretsassessor Schrøder, saa at denne kunde hellige hele sit Arbejde udelukkende til Sagens Fremme, saaledes at man maaske allerede i Foraaret kunde tage fat paa at afvande nogle af de mest bebyggede Dele af Byen. Det er en

saa stor og alvorlig Sag, at jeg ikke har villet undlade at drage den frem her, og jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister at gøre, hvad han kan, ikke for mig personlig, men for de mange Tusind Mennesker derude, som med Bekymring se paa, at det hele bliver ved at ligge i denne skandaløse Tilstand. Altsaa jeg beder Ministeren om at hjælpe os til at faa Sagen i Gang ved at sætte Fart i Kommissionen.

Mortensen: Der er et Par lokale Anliggender, om hvilke jeg vil henvende mig til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, men forinden vil jeg gøre et Par Bemærkninger, som nogle af de faldne Udtalelser under denne Debat have givet Anledning til.

Den højtærede Konseilspræsident udtalte forleden, at det kunde ikke være med Glæde, at vort Partis Ordfører mindedes Valget den 20. Maj, ihvorvel han søgte at finde en Trøst deri, at vi og de Radikale ikke havde tabt Mandater. Den højtærede Konseilspræsident mente, at det var en mager Trøst, thi, som han sagde: Naar to Hære alliere sig for at gaa i Slag sammen, maa det vel være Hensigten dermed, at de ville vinde noget og ikke blot bevare status quo. Naar man nu erindrer, at paa den Side, den højtærede Konseilspræsident stod, var der 3 eller 4 Hære, som havde allieret sig for at gaa ud i samme Slag, og at de heller ikke vandt noget undtagen, hvad de vandt fra hverandre indbyrdes, og altsaa ikke opnaaede andet Resultat lige over for den fælles Modstander end at bevare status quo, maa man indrømme, at Gevinsten for disse Hæres Vedkommende heller ikke var stor, og da denne Alliance strakte sig en Del videre end Socialdemokratiet og de Radikales, maa Hensigten med den sikkert have været, at der skulde vindes noget klækkeligt, og spørger man derfor om, hvor der trænges haardst til Trøst i Anledning af Valget den 20. Maj, forekommer det mig ikke at være paa vor Side. Navnlig forekommer det mig ikke efter den Tone, der anvendes efter Valget mellem de allierede paa den anden Side.

Den højtærede Konseilspræsident udtalte ligeledes, at det vilde have været meningsløst og ganske umuligt for hans Meningsfæller at stemme paa socialdemokratiske Valgmænd til det Landstingsvalg, som har fundet Sted. Jeg vil dertil sige: Lad gaa, skønt vi jo vide, at Venstre ikke har været bange for at modtage socialdemokratiske Stemmer for nogle Aar tilbage,